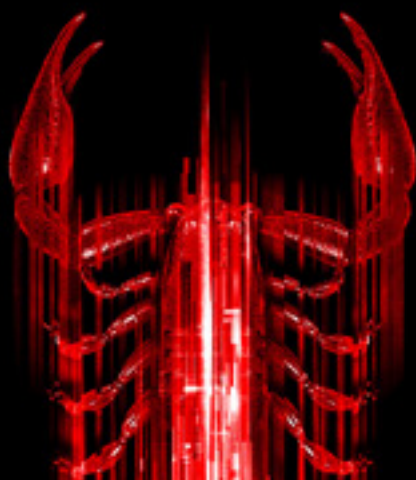

CHRISTIAN CANTRELL

CHYŤ HO, KDYŽ
TO DOKÁŽEŠ...

ŠKORPIÓN

TECHNOTHRILLER

Copyright © 2021 by Christian Cantrell

This translation published by arrangement with Random House, an imprint and division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2933-3 (pdf)

ŠKORPIÓN

CHRISTIAN CANTRELL

F**OBOS**

PROLOG

Henrietta Yi a její tým se už celé tři dny nacházely pod zemí.

Pohybovaly se v hloubce větší než 150 metrů přímo pod francouzsko-švýcarskou hranicí. Společně se dívaly do ozářené desky z černého plasmového skla. Zelený kurzor ve tvaru obdélníku zablikal, ale jejich oči ho nijak nevnímaly. Všichni až příliš netrpělivě čekali na vytoužené výsledky.

Od chvíle svého spuštění nasbíral Velký hadronový urychlovač víc dat, než by kdy mohli vědci vyhodnotit, a tak se drtivá většina těchto údajů musela okamžitě přesouvat do chládku, jak se mezi zasvěcenými přezdívalo zachytnému částicovému detektoru. Jako součást svojí vědecké práce dostala Henrietta na starost vedení týmu, který měl za úkol data rozebrat, roztřídit a naházet do chřtánu nenasytné umělé inteligence připravené zachytit jakékoli kvantové anomálie. Všichni totiž předpokládali, že jim od doby, kdy se urychlovač spustil, proklouzla slušná řádka signálů.

Pravda, nikdo sice neví, jaký význam by takové údaje měly, ale někteří ze spolupracovníků Henrietty minimálně doufali, že potvrzením teorie o supersymetrii získají doktorát. Jiní se upínali k představě, že to budou právě oni, kdo jako první porozumí tajemství multivesmíru. A někteří dokonce věřili, že objeví naprosto novou částici nebo neznámou hmotu s takovými nečekanými vlastnostmi, že se kvůli ní budou muset přepsat učebnice fyziky.

I Henrietta měla svoje sny. Když její otec zahynul během jaderného útoku na Soul, zdědilo jeho touhu po získání Nobelovy ceny jediné dítě, které po sobě zanechal. Henrietta zasvětila svůj život vědě a tvrději odmítala nabídky soukromých firem. Nepřesvědčilo ji ani neuvěřitelně vysoké platové ohodnocení, ani celá řada zaměstnančích výhod, a dokonce ani akciový podíl. To všechno byla ochotna vyměnit za vědecké bádání pod zemí. A právě tam se i teď nalézala.

Když se konečně objevily prvních řady hexadecimálních dat, vyvolalo to v místnosti vlnu nadšení. Všichni se začali objímat a plácát do dlaní. Jen Henrietta se nepohnula. Náhle se cosi mezi daty změnilo a salva smíchu a radosti okamžitě utichla.

Koutkem oka zahlédla Henrietta zdvižené ukazováčky a pak někdo za ní pronesl: „To je přece kódovaný nadpis ve standardu pokročilého šifrování AES.“

„Podívejte! Opakuje se. Vypadá to jako... jako články řetězu.“

Znaky se neobjevovaly postupně, ale ve značně zmateném pořadí. Občas se dokonce objevila nesprávně dešifrovaná zpráva, která se za pár okamžiků přepsala. Vtom na vrchním řádku naskočilo cosi zvláštního. Už se nejednalo o chaotický sled znaků, ale o dva řádky souvislého textu.

„Vidíte to? Tohle není binární. Skoro bych řekl, že...“

Několik písmen se prohodilo a kurzor se zastavil. Zdálo se, že algoritmus dosáhl svého cíle:

*Víme, co jsme,
ale nevíme, co se z nás může stát.*

„Tohle přece nedává žádný smysl.“

„Jak by se v záchytném částicovém detektoru mohl objevit nějaký souvislý text?“

„Odkud to sem sakra přišlo?“

Henrietta si upravila velké kulaté brýle a soustředěně přivřela oči. Znovu a znovu si vše pečlivě promýšlela. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Jenom vysoký tón plasmové desky prozrazoval, že se sběr dat nezastavil, ale pokračuje i nadále.

„Ne odkud,“ řekla po chvíli spíš pro sebe než pro druhé, „ale odkdy.“

ČÁST PRVNÍ

AGENTKA CHAOSU

Jako první si Kira ještě předtím, než vstala, připnula nohy. Měla je jako vždy připravené na indukční nabíjecí podložce vedle postele mezi několika kovovými kolejkami. Svaly na zádech a ramenech se jí při pokusu vstát roztáhly a nervová zakončení na stehnech se magneticky přitiskla k vyčnávajícím spojům ukrytým na dně kloubů z karbonových vláken, kde se pevně zachytila.

Někde poblíž ležela kůže na zakrytí, a kdyby se jí zachtělo, jednoduše by si jí překryla švy na místech, kde se uretanové lemování a její tkáň dotýkaly okrajů její těsné sukně. Pokud by to udělala, mohla by se klidně projít venku po ulici a namísto rozpaků a odporu vzbudit závist a touhu.

Kira ale žila sama a neměla tak potřebu schovávat svoje servomechanické vnitřnosti. Podobně se nenamáhal ani s oblečením a kromě spodního prádla, tílka a velkých leteckých brýlí si zpravidla nic jiného na sebe nebrala. Celé čtyři roky se ze svého apartmánu v horním patře otáčející se moskevské věže nevzdálila. K čemu si pak ještě čistit zuby a starat se o to, jestli za sebou zavřela dveře na záchod?

Kira pracovala po nocích a většinu času trávila v pracovně, kde se zabírala padělkami a konspiračními aktivitami. Proxy servery se staraly o maskování její IP adresy a přidělovaly jí různé totožnosti. I kdyby někdo zachytil

její skutečné místo pobytu, nemohl by přijít na to, kdy se připojuje. Z Kiry se stal noční pták, a i když jí její šéf přezdíval „agentka mnoha tváří“, sama dobře věděla, že tím jen zakrýval faktický charakter jejího povolání – vytvářet zmatek. Agentka chaosu jí znělo daleko přiléhavěji.

Její první kroky vedly do kuchyně, kde si jako každý večer hodlala uvařit čaj. Zapnula konvici, a zatímco čekala na vodu, posadila se, aby si narychlo dobila monitor připevněný k zápěstí. Jelikož ho nelze jen tak odpojit, neměla jiný způsob než tento. Předklonila se a propletenými prsty se dotkla podložky před sebou. V horním okraji brýlí zahlédla symbol blesku na znamení toho, že se nabíjení rozeběhlo a energie začala plynout jejím biomagnetickým polem.

V napájecí podložce se ukrývalo několik na sebe navazujících cívek, které se sice mohly zahřát, ale ne rozpálit. Teprve když Kira zaslechla zapraskání a ucítila štíplavý kouř, pochopila, že se spálila, a rychle uskočila. Nohou vytrhla kabel ze zdi, obrátila se ke dřezu a proudem studené vody se pokoušela ochladit spálenou ruku.

Na předloktí se jí objevily kulaté červené popáleniny a tělem projela ostrá bolest. Nepřekvapilo ji to. Bolest se už dávno stala součástí jejího života, takže si zvykla k ní přistupovat zpovzdálí a moc si ji nepřipouštět.

Kira byla pro svoji rodinu hlavním zdrojem příjmů dávno před raketovým útokem. I proto se její rodiče snažili, aby co nejrychleji zasedla opět k počítači, a to ještě před propuštěním z nemocnice. Doma ji otec přenášel od počítačového stolku na záchod a máma jí měnila obvazy, vařila polévku a koupala ji. Nikdo se ani slovem nezmínil o odvěném útoku, který svojí prací vyvolala. Ta věc patřila minulosti a na té se už nic nedalo změnit. Kira se záhy naučila, že někteří lidé si zkrátka nemohou dovolit, aby se trápili včerejšími obavami a dnešní chronickou bolestí.

Věděla, že pokud se něco přihodí jejímu osobnímu monitorujícímu systému, musí to okamžitě oznámit svým strážcům. *Ať jdou někam*, pomyslela si. Odmítali používat věci odjinud než z Ruska, což v praxi znamenalo jediné: nejméně jedna polovina přístrojů stěží fungovala a ta druhá obsahovala tak mizerná nastavení, že by do nich pronikl kdejaký školák se zájmem o programování. Však oni sami zjistí, že se nabíječka přehřála, až se jí vypne monitor a veškerá biometrie spadne do off-line režimu, říkala si.

Kira otevřela dveře na terasu, aby trochu vyvětrala a zbavila místnost štiplavého zápachu. Obvykle se na holuby takhle brzy dívat nechodila, aspoň tedy ne před šálkem čaje, ale dnes večer vykročila proti svým zvyklostem do studené moskevské noci.

Jednou za den k ní přilétal holub s ručně napsaným šifrovacím klíčem u nohy. Poštovní holubi zpravidla létají jen jedním směrem, a jakmile si zvolí nějaký holubník za svůj domov, přinášejí zprávy jen na toto místo. Pokud je lidé chtějí znovu použít, musí si pro ně dojet a nově je rozmístit. Jenže v případě těchto holubů se díky genetickému inženýrství podařilo jejich mozek rozdvojit tak, že se orientují především podle světla. Za denního světla tedy létají jedním směrem, a když padne noc, vrací se na místo, odkud přiletěli. Podobně jako s Kirou i tady se jejich strážci naučili využívat jejich nové schopnosti v boji s nepřáteli.

Dnes zatím žádný holub nepřiletěl, ale protože jí večerní vzduch dělal dobře, rozhodla se na terase chvíli zůstat. Prošla kolem holubníku a pod nohama ucítila měkké silikonové dlaždice. Položila popálenou ruku na studené kovové zábradlí a zadívala se na město pod sebou. Otrásla se chladem, ale taková zima jako kdysi jí rozhodně nebyla. U dospělého člověka tvoří nohy až 36 % celkové prokrvené plochy a její protézy posílaly dostatečné teplo do vrchní části těla.

Pro Kiru se vztah k jejím nohám stal čímsi symbiotickým. Už jako malá se s nimi naučila komunikovat přes nervová vlákna a navést je k odpovídající reakci. Za použití stejného přenosu se díky nim dokázala i dobře zorientovat v prostoru. Pokud přesto někdy došlo k situaci, kdy jí nohy znecitlivěly, přenastavila je několika jednoduchými diagnostickými pokyny.

Dnes večer měla ale pocit jakéhosi zvláštního neurologického nesouladu, skoro jako by se o ni pokoušela závrať. Bezděky popošla o dva kroky zpět, jak jí nohy samy od sebe chtěly zabránit, aby nepadla, i když na to vůbec nepomyslela. Najednou se jedna noha vymrštila dopředu a kopla do zábradlí tak silně, až ho promáčkla.

Jelikož signály putují jejím tělem oběma směry, dokázala Kira rychle pochopit, co se děje. Dobře v sobě rozpoznala jak impuls pohyb zastavit, tak i nutkání se mu podvolit. Tělem jí začaly probíhat signály v neustálém sledu akce a reakce. Jakmile si uvědomila, že kopla do zábradlí, vyslala nedobrovolně noze signál, aby hned poté, co se vrátí do výchozí pozice, znovu udeřila do stejného místa.

Hliníková zábrana držící zábradlí se uvolnila a po třetím nakopnutí se celá jedna deska vznesla a zmizela kamsi do tmy. Pro Kiru to znamenalo jediné: někdo se naboural do jejího vnitřního systému. Pokusila se nohy co nejrychleji odpojit, ale uvolňovací mechanismus nefungoval, a jelikož ruští výrobci protéz usilují o naprostou bezchybnost, neexistoval u nich ani žádný manuální způsob vypnutí.

Udělala dva kroky dopředu a zastavila se. Následovalo děsivé ticho, které v příštím okamžiku přerušil náraz padajícího zábradlí o stěny budov pod ní. V té krátké chvíli došel její mozek k hrozivému zjištění. Nechala nohy být a pokusila se soustředit. Pochopila, že sice nedokáže fyzicky zabránit dalšímu kroku, ale mohla by znovu získat kontrolu nad svým tělem.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a přinutila se ke klidu. Pomalu se jí vracela rovnováha a po chvíli se ke svému překvapení cítila opět silná, s obnovenou vůlí a odhodláním. Nedokázala určit, kdo nebo co se pokouší ji ovládnout, ale dobře věděla, že nejsnazší a nejrychlejší cesta od bolesti a traumat zaviněných činy v minulosti spočívá v odvaze dívat se dopředu. S tímto hlubokým pocitem vnitřního klidu sledovala, jak její nohy provedly další krok a přinutily ji se převážit a spadnout z vrcholu věže.

Nenapadlo ji, že letí a může zakoušet svobodu ptáků. Volný pád v sobě nemá nic pokojného nebo hluboce filozofického. Vnímala jen rychle proudící vzduch, který se podobal řevu a strhával z ní oblečení a brýle. Ucítla, že se najednou předklonila a její tělo se začalo otáčet. Instinktivně roztáhla ruce, aby vyrovnala dráhu, ale příliš to nepomohlo. Křičela do mrazivého větru, až nemohla popadnout dech, a když znovu otevřela ústa k novému nadechnutí, zjistila, že její plíce jsou příliš slabé na to, aby z rychlého proudění vzduchu nabraly dostatek kyslíku. Dopadla tiše a nehybně. Jen tupý náraz mrtvého těla do betonu na chvíli prolomil okolní ticho.

Zatímco její tělo spočinulo v nepřírozené pozici na zemi, její spálené předloktí nepřestalo červenat a otékat. I když se zdálo, že za poranění může především zkrat v dobíjecí podložce, nevytvořily se na kůži typické puchýře. Skoro jako by některé tkáně nezareagovaly, jak by se očekávalo. Tvar popáleniny se změnil a vytvořil řadu čísel z několika načervenalých kroužků – 6809.

—

„Nikdo není nedotknutelný,“ pronesl Izraelec. „Copak jsem vám to neřikal?“

Hned za ním stál vysoký muž a společně s ním sledoval na černé plasmové desce data bezpečnostního systému,

do kterého se někdo naboural. Údaje se nejprve načetly v nepřírozené infračervené barvě, posléze se změnilly na zelenou a nakonec zmodraly.

Izraelecovu pracovní plochu zabíralo hned několik různých displejů. Na některých běžely denní zprávy, na jiných se z různých úhlů zabíralo to samé místo na jedné ulici a na jednom se dokonce ukázal detailní záběr kybernetické protězy.

Izraelec se otočil a zadíval se na vysokého muže za sebou.

„Myslím, že už se nemusíme bát poslat druhou půlku.“

„Přiznávám, že to na mě udělalo dojem,“ pronesl muž, „ale pořád nerozumím jedné věci.“

Izraelec zvedl tázavě obočí. Hlavu měl po stranách vystříhanou do hola a vlasy nahoře vyčesané a spletené do menšího copu připomínajícího drdol. Pěstěné vousy na bradě mu postupně přecházely z hladkých tváří do uhlažené bradky.

„Víte, že tím, co děláte, dost riskujete?“ navázal vysoký muž a pokračoval: „A přesto mě klidně necháte, abych napochodoval k vám domů. Nemáte se čím bránit, ani jak vyjednávat. Žádnou páku, prostě nic. Jakou máte jistotu, že vás nezabiju?“

„Mám přece systém,“ odpověděl jednoduše Izraelec.

„Myslíte bezpečnostní?“

„Ještě lepší – ekonomický,“ dovysvětlil Izraelec.

„Nechápu.“

„Víte, jaký je jediný způsob, jak bezpečně uchovat informace?“

„Tak schválně.“

„Cena za jejich získání musí převyšovat jejich vlastní hodnotu. Bezpečné uchování takové informace nezávisí ani tak na jejím zašifrování, jako spíš na ceně za její rozkódování. Celé to je o penězích.“

„Pořád nerozumím tomu, co to má co do činění s vaší ochranou.“

„Nikdy si neříkám o takovou částku, kvůli které by bylo jednodušší mě zabít než zaplatit.“

„Jenže co jeden může považovat za těžké, zdá se jinému snadné.“

„No, a právě proto se výše mojí odměny neřídí náročností té dané práce,“ doplnil Izraelec. „V tom tkví moje tajemství. Celé to spočívá v mém pečlivém odhadu klienta.“

„Co se u něho snažíte odhadnout?“

„Všechno. Čistý zisk, schopnosti, vystupování. Vám připadá jako riziko, že si někoho pozvu k sobě domů. Já v tom ale vidím potenciální zisk.“

„A jak byste odhadl mě?“

Izraelec se potočil na židli a pozorně se na muže zadíval.

„Rozhodně vás vyjde laciněji mě zaplatit, než si pak z obleku drhnout moji krev.“

„Ovšem za předpokladu, že se chovám rozumně,“ namítl muž.

„Na to ve vašem případě vůbec nesázím,“ odvětil Izraelec. „Spíš počítám s tím, že se necháte vést vlastními zájmy.“

„Vážně věříte, že se všichni řídí především svými zájmy?“

„Samozřejmě! Kdyby ne, tak by se svět propadl do prostého chaosu.“

„Nemyslíte, že se v něm už dávno nachází?“

„Věřím, že se svět podobá náramně složitému a propletenému stroji a ti, kteří nevidí, jak jeho části do sebe zapadají, vnímají jeho půvab jako chaos. Ale já ty jednotlivé části vidím. Proto dělám věci tak, jak je dělám, a kvůli tomu jste si vybral mě, a ne někoho jiného. Z toho důvodu mám i jistotu, že mě nezabijete.“

„Co když ale vím něco, o čem nemáte ani tušení?“ zeptal se náhle muž. „A co když vidím části, které jsou pro vás neviditelné?“

Na Izraelcově tváři se objevily pochybnosti.

„Jaké části?“

„Ty, které mění pravidla a můžou celý stroj přinutit, aby běžel jinak než doposud. V důsledku toho se pak lidé můžou škaredě přepočítat.“

Izraelec zpozorněl a napřímil se. Už se netvářil tak sebejistě jako předtím a v hlase mu zazněl smířlivý tón.

„Podívejte se, pane, jestli mi nechcete zaplatit, tak nemusíte. Berte to tak, že jsme si kvit. Stejně dělám tyhle všivárny hlavně proto, že mě to prostě baví.“

Chvíli oba mlčeli, ale pak se Izraelec zadíval na mužovy velké ruce. Sledoval, jak jedna z nich sáhla do náprsní kapsy a vytáhla malý přenosný přístroj. Muž do něho vložil několik údajů včetně hesla a zadal odchozí platbu ve značné výši.

Pak pokynul hlavou, otočil se a odešel. Teprve když na chodbě odezněly poslední kroky mužových bot, uvědomil si Izraelec, že napětím ani nedýchal.

2

BUBLINA

Pohled do sálu, kde z 470 sedadel bylo jen 17 obsazených, vyvolával v zástupkyni ředitele Vanesse Townesové pocity naprosté trapnosti. Takhle bídně to s jejím týmem dopadlo za pouhých pět let, během kterých se finanční zdroje postupně přelévaly do jiných projektů. Členové jejího operačního týmu se s obdivuhodnou snahou aspoň pokusili co nejvíce rozptýlit a rozesadili se do prvních třech řad. Jenže i navzdory tomuto šlechetnému gestu působila celá situace asi tak absurdně, jako když se sedmiletá holčička nasouká do mamčiných svatebních šatů.

Hlavní přednáškový sál Centra George Bushe používaného tajnými službami vešel ve známost pod přezdívkou „Bublina“. Z výšky připomínala tahle budova o ploše sedmi tisíc čtverečních stop obří golfový míček zabořený do země. Samozřejmě se Bublina neměla používat pro pracovní porady, ale nikde jinde se zkrátka lepší místo nenašlo. A kromě toho si přece jako zástupkyně ředitele pro tajné služby mohla něco dovolit.

Stejně tu dlouho nezůstanou. Všichni ti analytici, důstojníci, střední manažeři a asistenti moc dobře vědí, proč je sem pozvala. Cítila potřebu jim jako jejich vedoucí oznámit, že po pěti letech namáhavé práce jejich úkol končí. Nyní šlo především o to, jakými slovy něco takového vyjádřit a zároveň nevyznít příliš pesimisticky.

Otevřela svůj notebook, zadala heslo a promítla plochu na plátno za sebou. Její kolegové si ji rádi dobírali kvůli jejímu starému typu laptopu, ale Vanessa se ho neochvějně držela a občas poukázala na podobný typ značky Dell na polici u sebe v kanceláři, za jehož zoufalý stav mohla dávka z kalašnikova, před kterou ji údajně zachránil během její práce v Kongu. Zatím zkrátka sloužil dobře a nic na tom neměnil ani fakt, že měl některé funkce značně zastaralé.

„Vím, že máme za chvíli oběd,“ řekla na úvod, aby si vyzkoušela jak akustiku místnosti, tak i to, jestli ji všichni poslouchají. Nakonec zjistila, že k tomu, aby promluvila ke třem řadám, nepotřebuje ani mikrofon. „Pojďme tedy rovnou na to.“

Nejnovější verze PowerPointu se dokázala naladit na hlas prezentujícího, zasadit ho do kontextu a podle potřeby nejen automaticky přecházet na nový snímek, ale dokonce v režimu nazvaném *proud vědomí* vyhledat i jen okrajově zmíněný bod. I když CIA zpravidla zaostávala v nákupu nejnovějšího softwaru, Townesová přesně věděla, koho v IT oddělení podmáznout, aby se k ní dostaly nejnovější programy co nejdříve.

„Asi tady není pro nikoho tajemstvím, že dnešek musíme považovat za poslední den práce v rámci naší speciální jednotky pro boj s nukleárním terorismem. Zrovna tak všichni víte, že od útoku na Soul před šesti lety se nepodařilo odhalit jediné spiknutí, nedošlo k žádným zatčením a nezískali jsme sebemenší důkaz o jaderném štěpení. Takže se tím můžeme přestat zabývat.“

I když jim Vanessa, které se běžně přezdívalo Van, neříkala nic nového, přesto se lidé v jejím týmu zakabonili a obrátili oči vzhůru. Nečekali, že k nim jejich šéfová promluví s takovou otevřeností a nenaznačí aspoň trochu soucitu a porozumění.

„Někteří nejmenovaní lidé šíří zvěsti o tom, že naše jednotka selhala. Sami ta obvinění, kritiku a pomluvy dobře znáte. Zrovna tak i víte, kolik nocí jsem strávila psaním zpráv a hlášení a na kolika poradách jsem to schytávala ze všech stran, a to přímo před naším ředitelem. K tomu ani nepočítám, kolikrát jsem musela svědčit před Kongresem.“

Van se odmlčela a přísně se zadívala do tváří v prvních třech řadách.

„A zkuste uhádnout, co může být ještě horší než tohle údajné selhání. Je to neschopnost povolát speciální jednotku po nejkrvavějším teroristickém útoku v historii. Neschopnost si uvědomit, jaké nebezpečí hrozí a včas zareagovat. Neschopnost zajistit, aby se už v žádném případě nikde na světě neopakovalo to, co se stalo v Soulu. Prostě neschopnost jednat tak, jak tady každý z nás přísahal.“

Všimla si, že někteří z posluchačů souhlasně přikývli.

„Je smutnou realitou, že právě takhle ale úspěch vypadá. Takhle to vypadá, když se pokoušíme ochránit Spojené státy a jejich spojence – klidně řeknu i nepřátele – před zbraněmi hromadného ničení. Úspěch nespočívá v tom, že z podezřelého vytlučete místo útoku, do kterého se pak snažíte dostat dřív, než na odpočtu umístěném na bombě uvnitř dodávky naskočí posledních pár sekund, a vy se musíte rychle rozhodnout, jaký drát přestříhnete.“

Její slova vyvolala na několika tvářích úšklebek. Pochočila, že si je pomalu získává.

„Takové situace známe spíš z filmů a nutno podotknout, že ne zrovna z kvalitních. Jenže takhle hrdinové nevypadají a vy to víte lépe než kdokoli jiný. Hrdinové jsou ti, kteří se chytají i zdánlivě bezvýznamné stopy a snaží se odhalit, kde končí každý dolar, každé euro, každá sebe-menší část kryptoměny. Kdo jiný tráví dny, noci, dokonce i víkendy psaním zpráv a rozborů, které si v ničem nezadají

se symfoniemi od Beethovena, a pak je ověřuje a doplňuje na základě tisíce dalších indicií? Tohle jsou hrdinové: lidé s vírou, tušením a skoro i s jistotou. Přesto si ale nepřestávají věci ověřovat, a když si je ověří, znovu a znovu je přezkoumávají. A nakonec požádají někoho jiného, aby po nich všechno zkontroloval. Pokud ale nedojdou k žádnému závěru, zapomenou na dosavadní pátrání a pustí se do toho nanovo. Dobře totiž vědí, že přehlédnutí i toho sebemenšího detailu by mohlo znamenat smrt tisíců lidí.“

Teď už přikyvovali všichni. Tedy kromě jednoho muže, který právě vstoupil do místnosti s kartonovým táckem a dvěma kelímky s kávou. Opřel se ramenem o stěnu a počkal, až bude Van pokračovat.

„Hrdinové nepracují na něčem šest měsíců, rok nebo dva roky. Dělají na případu tak dlouho, dokud musí; pět let, devět měsíců, tři týdny... prostě do doby, než jim přikážou přestat, nebo než si jsou všichni naprosto jisti, že se už žádný psychopat nechystá vymazat Washington, D. C., New York, Paříž nebo Londýn z povrchu zemského.“

Odmělčela se a zkontrolovala snímky v prezentaci. Ano, na plátně se postupně objevily budovy Kapitolu, Světového obchodního centra, Eiffelovy věže a Big Benu.

„Nepovolali naši speciální jednotku jako reakci na Soul, ale jako součást historické mise. Dost možná se jedná o nejdůležitější rozhodnutí učiněné na půdě Organizace spojených národů nejen doposud, ale i v budoucnosti. Úkol zní jasně: zbavit naši planetu nukleární hrozby. Je mi úplně jedno, co si k tomu dodá nějaký úředníček v kanceláři. Za sebe to vidím tak, že postavit se za tuto myšlenku je otázkou cti.“

Teď už se kromě přikyvování ozvaly i souhlasné hlasy.

„Když OSN provede audit a zjistí, že ze světových zásob obohaceného uranu jich třicet sedm procent chybí, pochopíte, že byste něco takového neměli brát na lehkou váhu.“

Povoláte tedy speciální jednotku složenou z těch nejlepších důstojníků, analytiků a pomocného personálu, jaký vám naše země může nabídnout, a nepustíte je domů, dokud neuplyne dostatek času a vy nedojdete k přesvědčení, a to naprostému přesvědčení, že ani sebemenší miligram materiálu určeného ke štěpení nelze využít pro vývoj zbraní. K tomu také potřebujete získat jistotu, že ten, kdo takový materiál koupil, ukradl nebo si ho obstaral jinak a pokusil se přijít na to, jak z něho vyrobit bombu, byl buďto zlikvidován Mossadem, prozrazen svými vlastními partnery, nebo roztrhán na kusy v nějakém opuštěném skladě, protože netušil, jak se s něčím podobným zachází.“

Van se zadívala na muže u dveří a někteří z jejích posluchačů se zvědavě otočili stejným směrem. Všichni dobře poznali Alessandra Morettiho. Přísně vzato šlo o jejího šéfa, ale poslední dobou se k sobě chovali spíš jako rovnocenní partneři. Moretti se pohyboval střídavě mezi svojí kanceláří a terénem už víc jak dva roky, ale většinu času trávil kdesi mimo. Pracoval na něčem, o čem ani Van neměla potuchy, ovšem v případě jeho nepřítomnosti ho musela zastupovat. Ty dva kelímky s kávou znamenaly jediné: něco od ní chce.

„A to je přesně, o co jste se celou dobu snažili. Vykonal jste práci, kterou po vás chtěla nejen naše zpravodajská služba, ale také vaše vlast a svět. Postavili jste se k ní ochotně, zodpovědně a se ctí.“

Pohledem přelétla celý svůj tým a připravila se k další větě.

„Odvedli jste skvělou práci. A víte co? Klidně bych se do toho všeho pustila znovu: rozebírala každou stopu, účastnila se porad, psala zprávy...“ Ozval se potlesk. „... prováděla výslechy, pátrání, simulace, pouštěla se do slepých uliček a zkoušela i ten nejméně významný algoritmus. Prostě všechno!“

Počkala, až se potlesk trochu utiší, a povšimla si, že se pár očí zalesklo. Několik jejích kolegů si pokradmu otřelo slzy a pak opět složilo ruce v klín.

„I když vám svět dluží svoji vděčnost, neznamená to, že se jí dočkáte. Tak už to v naší branži chodí, což vás asi nijak nepřekvapuje. Všichni víte, na co jste se dali. Sama s tím moc nenadělám, ale ráda bych vám aspoň vyjádřila vděčnost jménem Ústřední zpravodajské služby CIA. Věřte mi, že k ní připojuji svoji vlastní upřímnou vděčnost. Takže moc všem děkuji. Díky, že jste nevynechali jediný den a poctivě odváděli svoji práci. Zasvětili jste svoji kariéru a životy boji za bezpečnější svět. Děkuji za čas, který jste strávili od svých rodin a dětí, protože ten vám nikdo nedokáže plně vynahradiť.“

Její pohled se proti její vůli zastavil na vedoucí analytičce Quinn Mitchellové. Vzápětí toho zalitovala, protože si uvědomila, že by si ho mohla Quinn vyložit jako výzvu, aby sama řekla pár slov. Mitchellová se na ni ale jen smutně a uznale usmála a seděla nehnutě dál. Van opětovala úsměv a pokračovala: „Všechny vás považuji za svoje osobní hrdiny.“

Její poslední slova strhla všechny k potlesku ve stoje. Zástupkyně ředitele Townesová si najednou palčivě uvědomila, jak moc její tým potřeboval slyšet, že jeho takřka pětileté úsilí má smysl. Jako už několikrát předtím i teď Van překvapilo, že dokáže druhé povzbudit a motivovat. Nahnal jí to podobný strach jako tehdy před lety, když byla poprvé povýšena na vedoucí oddělení. Tomu se říká skromnost, vysvětlovala jí máma. To sám Ježíš ti šeptá do ucha a drží tě ve střehu. Jde určitě o dobrou vlastnost, zlato, tak na ni nikdy nezapomeň.

Jakmile si všichni uvědomili, že má ještě něco na srdci, ztichli a znovu se posadili. Van si zatím sama sobě slíbila, že už nikdy nebude čekat tak dlouho, aby lidem kolem sebe sdělila, jak věci vnímá. Pak se rozhodla přejít k závěru.

„Někteří z vás už obdrželi nová pověření a úkoly, ostatní na ně teprve čekáte. Někdo zůstává se mnou, jiný začne pracovat pod jiným šéfem, a dost možná i pod někým přívětivějším než já. Takovým bych chtěla od srdce poblahopřát.“

Rozesmáli se, ale znělo to tak trochu jako reakce na vtip, kterým se mluvčí na pohřbu snaží pozvednout ponuru náladu.

„Ať už se ale ocitnete kdekoli,“ navázala Van, „nezapomeňte, že spolupráce s vámi všemi se pro mě stala tou největší poctou během celé mé dosavadní kariéry.“

Znovu všichni povstali a spustili bouřlivý potlesk. Van se usmívala na všechny strany, přikyvovala a mávala na konkrétní kolegy tak dlouho, až si začala připadat jako nějaký ekologií posedlý politik sklízějící ovace. Rozhodla se to ukončit a pustila se do balení notebooku a svých materiálů. Potlesk postupně odezněl a vystřídal ho hluk přidušených rozhovorů a pohybujících se nohou. Když popadla tašku a otočila se, zjistila, že se zatím u ní vytvořila dlouhá fronta. Každý se přišel rozloučit a poděkovat. Ženy většinou na nic nečekaly a jedna po druhé ji srdečně objímaly. Muži naopak nesměle vyčkávali, až Van sama naznačí, že se jí můžou dotknout a obejmout ji. Zvláště Quinn Mitchellová ji sevřela pevně v náruči. To, čeho se Van obávala, když se při zmínce o dětech na ni nechtěně podívala, a co by si někdo mohl vyložit jako necitlivé a nevhodné, se nakonec ukázalo být právě tím, co její prvotřídní analytička potřebovala. Možná, zamyslela se Van, že naše snaha nedopřát tragédiím patřičnou pozornost nepramení ani tak z charakteru naší profese, jako spíš z neochoty je procítit na úkor vlastního pohodlí. A co když právě ta neochota vykročit z naší malé bezpečné bubliny jenom prodlužuje utrpení druhých, a jakmile se pak sami staneme obětí nějaké tragédie, vidíme, že ostatní se k nám chovají s podobným

odstupem jako předtím my k nim? Nakonec se cítíme nesnesitelně osamělí.

Že by Van Ježíš zase něco šeptal do ucha?

Moretti čekal v uctivé vzdálenosti, a teprve když odešel poslední člen týmu, rozhodl se k Van přistoupit. Natáhl k ní svoji volnou ruku, druhou dál držel tác s kávou, a počkal, až přistoupí ke schůdkům na okraji pódia. Van ji vděčně stiskla a sestoupila k němu.

„Jak galantní,“ prohodila.

„Vždy k službám,“ odvětil Moretti. Vytáhl větší ze dvou kelímků z papírového sevření tácu a začal vypočítávat: „Trojitá velká káva, s trochou cukru, ale bez tuku...“ Na okamžik se zarazil, ale pak si vzpomněl na zbytek: „Macchiato s karamelovou příchutí. Celou cestu sem jsem si to opakoval.“

„Jak víš, co jsem si objednala?“

„Ale no tak, tady jsme na půdě CIA, a ne FBI. Nepodceňuj mě.“

„Nezapomeň, že mám syna na akademii FBI Quantico.“

„Dobře si pamatuju, že jsem mu sám napsal doporučení. Hlavně mi pak dej vědět, až se bude chtít přidat do toho správného týmu.“

Pomaleji, než kdyby šli sami, procházeli hlavní uličkou mezi řadami sedadel směrem k zadní části hlediště.

„Neboj, včas mu to řeknu.“

„Krásný proslov, mimochodem.“

„Zmlkni, prosím tě.“

„Ne, vážně, bez keců. Při podpisu pracovní smlouvy ti slibují akci, dobrodružství, cestování. Nikdo ani nenaznačí, že pokud budeš dělat svoji práci tak, jak máš – myšleno tedy s velkým nasazením –, nepadne o tobě jediné slovo. Kritika na sebe rozhodně nedá čekat, když se něco pokazí, ale kdo tě pochválí za dobře odvedenou práci?“

„To je fakt.“

Moretti se zapřel do bezpečnostních dveří, aby je otevřel, a do místnosti proniklo sluneční světlo. Townesová vyšla ven do hřejivého poledne a zastavila se pod roztaženou markýzou nad vchodem. Na první dojem by se mohlo zdát, že všude kolem poletují a štěbetají ptáci, ale Van dobře věděla, že ten lehce bzučivý zvuk pochází z létajících dronů. Celý areál se nacházel pod jejich nepřetržitým dohledem. Měly schopnost se samočinně dobíjet a pravidelně posílaly data do nedalekých kontrolních věží, které z dálky připomínaly menší jehličnatý les. Zkrátka typická ukázka léta v prostorách CIA.

„Pořád jsi mi neřekl, co chceš,“ upozornila po chvíli Van.

Moretti se zatvářil dotčeně. „Jak tě vůbec napadlo, že něco chci?“

„Kafe, lichotky... a samozřejmě i to, že se zpravidla stávíš jen tehdy, když něco potřebuješ.“

„Já vím,“ odvětil, „a omlouvám se. Víš, pracuji teď na jedné věci a úplně mě to ničí. Ale snad ji už brzo dokončím. A tentokrát tě do toho vážně zasvětim, slibuji.“

„Jasně, stejně jako jsi mě zasvětil do akce ohledně hadronového urychlovače.“

„Věř mi, tehdy jsem ti vlastně prokázal laskavost,“ namítl Moretti. „Ten Epochový index mi ležel v žaludku od okamžiku, kdy mi přistál na stole. Teď jde o něco úplně jiného. Však uvidíš sama. No a mezitím jsem se rozhodl, že ti vážně prokážu laskavost.“

Townesová zahlédla Quinn Mitchellovou, jak sedí na nedaleké lavičce a vidličkou nabírá jídlo z polomatné misky značky Tupperware. Jedinou společnost jí tvořila plechovka dietní koly posazená na dostatečně rovné ploše dekorativního kamene vedle lavičky.

„A co by to jako mělo být?“

„Přišel jsem ti trochu uvolnit ruce a postarat se o nějakého tvého analytika.“

„Že mě to nenapadlo!“ neudržela se Townesová. „Teď mi všechno do sebe zapadá. Supi se slétají, aby si rozdělili zbytky.“

Moretti se zatvářil pochybovačně. „Slovo *zbytky* bych nepoužíval,“ podotkl. „Pokud vím, tak se ti nějakým způsobem podařilo udržet ve svém týmu ty nejlepší.“

„Tak koho chceš?“

„Ji.“

Van ani nenapadlo, že si Quinn vůbec všiml. Zavšivení agenti. Kdyby chtěl kohokoli jiného, pravděpodobně by se s ním hned dohodla a možná i vyjednala aspoň nepatrné zvýšení rozpočtu nebo novější vybavení; mazaná na to byla dost. Jenže s Quinn Mitchellovou se věci měly jinak.

„Na co ji potřebuješ?“

„Na co asi? Sháním ty nejlepší lidi.“

„To jsem pochopila, ale proč?“

„Slyšela jsi už o tom Elitním zabijákovi?“

Townesové chvíli trvalo, než si vzpomněla. Hlavou jí proběhly vzpomínky na nedávné pracovní porady, kde se téma hovoru volně stáčelo od posledních zpráv o pohybu informantů k popisům podivných a nezvyklých zločinů mezinárodně hledaných vrahů.

„Ano, slyšela jsem o něm,“ odpověděla Van nejistě.

„Interpol na nic nepřišel a teď po nás chtějí nějakého analytika.“

„A proč nás najednou zajímá Interpol?“

„Jeich ředitel získal oprávnění si v případě nutnosti vyžádat pomoc vládních agentur. Prý se takhle postupuje v soukromém sektoru, když se něco podělá.“

„Jak ten tomu sakra může vůbec rozumět? Celý svůj život strávil jako vládní úředník. Ten chlap se už narodil s kafem na bradě a trenkami v barvě khaki na zadku.“

„Asi to někde vyčetl, co já vím.“

„To máš vlastně jedno,“ navázala Van a pokračovala: „Prokázat Interpolu službu totiž hlavně znamená, že ty prokazuješ službu *jejich* řediteli. Trefla jsem se?“

„Nejde jenom o mě, ale i o tebe. A pochopitelně o Mitchellovou. Vidíš? Nakonec z toho získají všichni.“

Townesová se zadívala na Quinn a sledovala, jak si lokla dietní koly a postavila ji zpátky na kámen. Napadlo ji, jestli vůbec její vedoucí analytička tuší, že se objevila pod drobnohledem a že ti dva lidé nedaleko ní právě rozhodují o její budoucnosti. Nakonec usoudila, že něco takového by jen těžko mohla uhodnout.

„Víš, co má za sebou?“

„Ano, vím.“

„A přesto si myslíš, že by měla opustit svoji kancelář, zanechat sepisování analýz a pustit se po stopách toho sériového vraha?“

„Myslím si hlavně to,“ odpověděl Moretti, „že dokáže toho chlapa chytit. A taky si myslím, že potřebuje zažít úspěch. Vždyť víš, jak moc si cením tvé speciální jednotky. Vážně. Ale neřekla jsi sama před chvílí, že v případě úspěšné akce se o vás nemluví? Nabízím jí skutečný úspěch a naprosté vítězství. Nabízím jí možnost zachránit životy lidí a dopadnout člověka z masa a kostí. A nabízím jí to právě proto, že vím, čím si musela projít.“

Townesovou najednou napadla otázka, jak často asi Quinn jí sama. Dokonce i zalitovala, že se víc nesnažila s ní navázat hlubší vztah a pozvat ji občas na oběd nebo klidně i na večeři. Párkrát sice chtěla, ale pokaždé jí do toho něco přišlo, pokaždé měla pádný důvod, proč si sníst svůj oběd sama před monitorem počítače. Mnohokrát si říkala, že jí do toho vlastně nic není. Ano, těch důvodů proč s Quinn nezačít náročný rozhovor, který ale na druhou stranu tolik potřebovala, bylo víc než dost. Van si uvědomila, že

podobný postoj měli s největší pravděpodobností i ostatní členové jejího týmu: upřímná touha za Quinn zajít a popovídat si, ale nedostatek odhodlání to zrealizovat. Určitě někde v nás dríme obava, že tragédie jednoho člověka by se mohla přenést na druhého.

„Jakže mu to říkají?“ zeptala se Townesová. „Elitní zabiják?“

„Slyšela jsi o tom, jak si označuje svoje oběti?“

„Jo, sériovými čísly.“

„Ne tak úplně. Sériová čísla mají určitou posloupnost, ale tady se jedná o naprosto nahodilé čtyřčíselné kombinace. Jako první použil 1337, tedy kód, kterého se na internetu používá pro výraz *leet*, což je zkratka pro slovo *elita*.“

Van se zatvářila tak, že Morettimu muselo být okamžitě jasné, co si o jeho vysvětlení myslí: to bude asi pěkná hovadina.

„Počítačovní nadšenci tomu tak aspoň rozumí,“ podotkl.

„Uvidíš, že to Mitchellové hned dojde.“

„No vidíš, a já si říkala, že tu máme jen další podivnou zvrhlost.“

„Třeba ano, kdoví? Rád se ho na to zeptám, až ho dostaneme pod zámek.“

„Co o něm ještě víte?“

„Hlavně to, že jde o nějakého vyšinutého hajzla. Jen si představ: devatenáct obětí. Před dvěma týdny shodil v Moskvě jednu chromou dívku z balkonu. Pak přeletěl do Caracasu, vloupal se do domu jednoho místního boháče a vyměnil jeho synovci hliníkové bombičky s kyslíkem za jiné s niklem, a to den předtím, než šel na magnetickou rezonanci.“

„Promiň, ale tohle jsem nepochopila.“

„Hliník na magnet nereaguje, nikl ano. Vtáhlo mu je to rovnou do přístroje, úplně jako kdyby jím prosvištěly raketové střely. Z toho ubožáka skoro nic nezbylo a radiolog na místě omdlel.“

Van povytáhla obočí. „Tvořivý způsob, to se musí uznat.“

„Mohl bych pokračovat,“ dodal Moretti vážným hlasem. „Ani nechtěj vědět, co proběhlo v Kapském Městě a Pekingu.“

„A jak si je označuje?“

„U té dívky se čísla objevila na její ruce, ale nevíme jak. A ten kluk na rezonanci měl číslo vyryté na těch bombičkách.“

„Zjistili jste mezi nimi nějakou spojitost?“

„Právě že ne,“ připustil Moretti. „Ani jeden pitomý náznak. Většina vrahů se zaměří na určitou skupinu lidí: mafíáni, drogoví magnáti, svědci nebo třeba politici, partneři se slušnou životní pojistkou, prostě něco. Jenže tenhle chlap ne. Buď tedy zabíjí, jak si zrovna zamane, a my jsme v prdeli, nebo nám něco uniká.“

„A proto tolik potřebujete analytika,“ shrnula Townesová.

„Trefa,“ souhlasil Moretti. „Tak co? Myslíš, že na to ta tvoje holka má?“

Townesová se znovu zadívala na Quinn a chvíli pozorovala, jak uklízí vidličku i se zbytkem kuřecího salátu do termotašky na jídlo.

„Ty se mě ale ve skutečnosti neptáš na svolení, že je to tak?“

Moretti jen pokrčil rameny. „Ale aspoň jsem ti přinesl kafe.“

Van trochu upila z kelímku. Ta káva se jí najednou zprotivila; nabídnout někomu kofein, abyste si ho už dopředu naklonili, zní dost uboze. Ale kofein je kofein, a i kdyby teď nápoj vylila, osud její hlavní analytičky to nijak neovlivní.

„Víš, co se o tobě povídá, Alane?“

„O mně?“ podivil se s hranou nevinností Moretti.

„Že zneužíváš postavení vůči svým přímým podřízeným.“

„Takový kecy,“ vyhrkl. „Copak jsem si na tebe někdy něco dovolil?“

„To ne. Dobře totiž víš, že bych se nedala. Ale ve vztahu k méně zkušeným podřízeným se o tobě říká, že seš pěkný pitomec.“

„Vždyť od toho je tu přece máme,“ nedal se Moretti.

„Alane!“

„No a copak k nim Quinn patří?“

„Pracuje jako analytička.“

„Jasně, ale je tu nová?“

„Ani náhodou.“

„Vidíš! Pak se ode mě nemá čeho bát.“

„Slib mi, že se před ní budeš ovládat.“

Moretti se na ni podíval skrze svoje brýle, které hned při prvním kontaktu se slunečním světlem potemněly, a odvětil: „Ano, má paní. Ještě nějaké přání?“

„To si piš,“ nedala se Van. „Chci, abys mi dal svoje slovo, že se o ni dobře postaráš. Má v sobě cosi zvláštního.“

Moretti se pokusil o ten nejsladší úsměv a ujistil ji: „Nemusíš se o ni vůbec bát. Nespustím ji z očí.“

3

LOV NA PRVOČÍSLO

Yügen dělilo od milionu dolarů jen jedno zabití.

Pohybovala se v přestavěných prostorách starého filmového studia v L. A., kde prohledávala místnost po místnosti, patro po patře, ve snaze najít svého hlavního protivníka v největším a nejmoderněji vybaveném sportovním simulátoru na světě.

Celé to tak trochu připomínalo videohry se sportovní tematikou, ale ve virtuálním světě. I když se tradiční herní turnaje, při kterých hráči využívají klávesnici, myš a obrovské plasmové obrazovky, hrály po světě i nadále, tady se jednalo o naprosto jiný zážitek: soutěžící se navlečou do přílehlavého haptického obleku, na hlavy si nasadí přílby z uhlíkových vláken a celý obličej zakryjí velkým výkonným hledím. Nakonec si na záda připevní baterie a ke stehnům připnou lehké taktické zbraně.

K soubojům dochází v obrovských budovách přetřených na kovově zelenou barvu a osvětlených plasmovými pruhy podél stěn, kde se v každém rohu otáčejí kamery. Pohled hráče zajišťuje hledí s nejmodernějším rozlišením, rozsahem 120 stupňů a několika plasmovými monitory s kmitočtem 1000 Hz. Když se rozhlédnou, spatří exotické obrazy roztodivných barev, kterých se docílilo potlačením zelené a nastříkáním nevšedních vzorů na stěny budov.

Náměty se různí, jak jen fantazie dovolila: od opuštěné vesmírné lodi, rozsáhlé továrny a rozstřílené ambasády, až po vyloupený dům na zdánlivě idylickém předměstí. Hráči se tak mohou ocitnout jak v přepychovém kasinu kdesi v Las Vegas, tak i v dlouhém a spoře zařízeném vládním letadle. Ten se například rozkládá v horním patře a zabírá prostor dvou přilehlých původně kancelářských věží spojených skleněným můstkem.

Noc pokročila a ve vzduchu byla cítit přítomnost silné bouře.

Yūgen přicestovala se svým týmem z Japonska, aby se zúčastnila nejsledovanějšího a nejnáročnějšího virtuálního turnaje na světě známého jako *Černý obzor*. Jejich američtí protivníci pocházeli většinou z bývalých a do jisté míry i vyhořelých členů speciální jednotek. Už jako děti vyrůstali na malých městech s diagnózou ADD, trpěli nedostatkem rodičovského zájmu a měli sklony k záško-láctví; než aby pravidelně navštěvovali výuku, sledovali raději válečný seriál *Povinnost volá*. Lidé tohoto ražení tvořili většinu osazenstva hry. Ti nejlepší z nejlepších sem přijeli, aby se utkali ve virtuálním světě, který se pro většinu z nich stal realitou a bojem o všechno až do posledního muže; tak trochu jako v kultovním filmu *Battle Royale*.

Žádná spolupráce v týmech, žádné kladení a zneškodňování bomb, žádní rukojmí. Neusilovalo se o nadvládu, nesbíraly se lebky a trofeje, nekradly se vlajky nepřítelů. Finální část hry *Černý obzor* vyzývala k jednoduchému, takřka staromódnímu cíli – zneškodnit protivníky.

Ve východní věži už nikdo nezůstal. Jakmile Yūgen vstoupila na můstek, oslepil ji oslnivý bílý blesk, který krátce nato doprovodil ohlušující rachot hromu. K bouři se postupně přidaly nahodilé výbuchy granátů a jejich záře znemožnila cíhajícímu odstřelovačům zůstat na stejném

místě delší dobu. Při jedné takové explozi Yūgen spatřila před sebou hromadu mrtvých těl.

Jednalo se o úmyslně zablokovanou cestu. Yūgen sice nikdy předtím hru na této ploše nehrála, ale ze sledování předchozích soubojů dobře věděla, že dřív nebo později se objeví místnost s mrtvými těly, stopami po přestřelce a krvi potřísněnou podlahou. V některých oknech chybělo sklo a těla nesla známky po zásazích rychlopalnými puškami a kulovnicemi. Ve vzduchu se vznášel kouř a pach střelného prachu. Její mozek dokázal toto vše velice intenzivně vnímat, i když se ve skutečnosti kolem ní nic podobného nenacházelo. Jí ale připadalo, že vidí následky nemilosrdné a brutální přestřelky na ulici ve městě. Vyřazení protihráči leželi na zemi podél zeleně světélkujících stěn a mlčky sledovali závěr hry buď z pohledu Yūgen, nebo jejího posledního nepřítele přezdívaného Prvočíslo.

Yūgen postupovala bez obav vpřed. Věděla, kde na ni Prvočíslo čeká. Přilby všech hráčů umožňují sledovat pohyb protivníků na mapě ve formě červených teček. Pozorovala, jak se odebral do jakési zasedací místnosti a tam se zastavil. Čekal na ni. Za hru zabil víc protivníků než ona, takže kdyby na konci zůstali naživu oba dva, vyhrál. Neměl sebemenší důvod riskovat a postavit se jí čelem. Na jeho místě by se zachovala stejně a počkala si, až k ní dojde.

Kromě strategie a pohybu znala Yūgen o svém nepříteli i další podrobnosti: patřil mezi nejlepší hráče na světě, na reklamě vydělával víc než na výhrách, byl levák (už tento holý fakt dokázal většinu jeho protivníků rozhodit), vážil něco přes osmdesát kilo a měřil sto osmdesát centimetrů – dost široký a vysoký na to, aby se do něho krásně trefila.

Yūgen však nejvíc zaujala jeho inteligence; a to ne ani tak její projevy ve hře, jako spíš v jeho životě. Než se stal profesionálním hráčem ve světě virtuální reality, věnoval se pár let po škole kariéře biomedicínského inženýra. Pak ho

však z něčeho obvinili a on musel skončit. Veškeré soudní spisy související s jeho případem se ale zapečetily a na veřejnost nic neproniklo; kromě zprávy o tom, že se nakonec přiznal. Bohatí rodiče a pár drahých právníků vykonalo své. Jeho rozvinutý cit pro hledání efektivních řešení údajně pochází z jeho vášně pro prvočísla. Dokonce si na zápěstí pravé ruky nechal tohle matematické označení vytetovat a na levou zase zvolil řadu čísel od sedmičky po trojku, jedno číslo na každém prstě. Patrně uvěřil tomu, že v prvočíslech existuje jakási zvláštní moc, cosi mezi nebem a zemí, a že se v nich skrývají zašifrované zprávy z jiných dimenzí.

Do konce hry chyběla poslední minuta.

Yūgen přešla můstek a zastavila se. Zasedací místnost se nacházela nalevo v polovině chodby, východ napravo. Věděla, že by se jí vtrhnutí do zasedačky nemuselo vyplatit. Mohla by sice nasadit všechny svoje střelné zbraně, ale Prvočíslu by pravděpodobně tak lehce nezneškodnila. Zahнула tedy doprava, sklonila pušku a rozběhla se. Rozhodla se vpadnout do místnosti z druhé strany. Věděla, že se o jejím plánu brzy dozví, ale neměla na výběr.

Zbývalo čtyřicet sekund. Příliš málo na změnu strategie a vymýšlení nějakých triků. Tušila, že Prvočíslu stiskne kohoutek v okamžiku, kdy se objeví. Spolehla se na svoje instinkty.

Poslední roh. U dveří se zarazila a přitiskla se zády ke zdi. Deset sekund. Věděla, že zná její výšku a bude patrně mířit do míst, kde tuší její hlavu. Přikrčila se. Sice se tím trochu připravila o stabilitu, ale i ta jedna vteřina, kterou bude její protivník potřebovat na nové zaměření, by mohla o všem rozhodnout.

Devět.

Zalitovala, že jí nezbyl žádný tříštivý granát. Mrštila by jím o zeď rovnou do místnosti.

Osm.

Nebo aspoň světlice. Jenže pokud jste v této fázi hry ještě naživu, těžko máte nějaké granáty po ruce.

Sedm.

I přes haptický oblek cítila, jak jí prudce buší srdce a krev tepe v uších.

Šest.

Tlouklo jí tak silně, že by z toho mohla minout cíl.

Pět.

Pravděpodobně počítá s tím, že vtrhne dovnitř až v poslední vteřině. Ne, jdu na to teď.

Čtyři.

Zhluboka se nadechla, zadržela dech a prudce se otočila.

Dvě rány ve výšce hlavy roztříštily sklo ve dveřích. Čekala, že každou chvíli jí haptický oblek nebo přilba oznámí zásah, ale nic se neozvalo. Pak ho uviděla. Krčil se pod stolem a zíral na ni. Ten hajzl si se mnou zahrává, ví, že má vítězství jisté.

Yügen sklonila hlaveň a instinktivně vypálila dvě dávky do jeho obličeje.

Do uší ji zazněla znělka hry a hluboký hlas vážně oznámil: *KONEC HRY. ZVÍTĚZILA JSTE.*

Jenže něco tu nesesedělo. Odemkla hledí a zasunula ho do helmy. Panoráma města s mrakodrapy zmizelo a namísto něho se objevily zářivě zelené zdi s plasmovým světlem. A také červená. Na podlaze se srážela tmavá krev. Nejprve ji napadlo, že ho asi zabila, ale vzápětí si uvědomila nesmyslnost takového vysvětlení. Něco takového by zkrátka nebylo možné. Uvědomila si, že se za ní shromáždili ostatní hráči. Přiběhli, aby jí poblahopřáli, ale pak se zastavili. Slyší, že si mezi sebou něco říkají, ale nedokáže jim porozumět. Ze stěn vystupují roztodivné vzory. Levá ruka leží natažená dopředu, útočná puška opodál mimo dosah. Prst, kterým by jinak stiskl spoušť, chyběl. Z pěti čísel tak zůstaly jen čtyři.